

Oh! minno poeg, kes teob misfugguse non-
ga sinna ni paljo rahha oled sanud? Kas
sinuosfuggune joudnud sedda õieussega koffo-
peñna? Hirm mul on mõtteldes, et sinna
oled kütja nou prukinud. Poeg mästas:
Armas issa, árge maevage isleennast ja
mind nisfugguse umbes mõttago. Minna ei
olle teid lähhi lunn astanud, agga ma tean,
kes sedda on teinud: se wöbras Herr, kes
minnule omma rahha-kutro andis. Elio
aega ma tahhan tedda tagga külata ja vissi-
da. Kül ma sedda wahhest leian; ja tem-
ma tulleb siis seie, nääb mis head ta meie
on saatnud, ja nuttab meie seltsis römo-
piseraid. Müüd nimmetas Robert issale
Peit sedda luggu, mis temmale selle wöbra
Herraga elnud; ja issa kulis pealt halledus-
se ja römoga.

Robert iessa hokkas jälle koupa prukimä.
Temma leidis sübbro, kes sedda aitasid, ja

Zum-

Gummal andis temmale õñit, et temma
isse, temma abbitasa ja lapsed wågaa hästi
meisid ellada. Nogga norel Robertil olli üks
asj väia; temma ei leidnud sedda head
Herrat illes, kes temma issa olli lunnas as-
nud, ja ta ei sanud temmale sedda tämio
kulutada, mis temma süda tundis ja tem-
male sowis. Võimaks te leidis tedda sad-
damast, hakkas temma ja gade ümber, ja
ei teadnud, mis ta römo pärast piddi ütle-
ma. Teine panni sedda immetas ja küssis:
Mis teil on, armas noor inimene?

Robert. Oh! fallis Herr, eggas se
woi teik teadmatta ola. Kas ollete siis
Robertit ja temma seltsi õrreunustanud,
kellele teie ni pü'jo head olle e teinud, kelle
issa teie jälle nende kätte ollete saatnud?

Herr. Teie elsite, minno sõbber; min-
na ei tuñne teid mitte, eggas teie wöigi mind
tunda, sest ma ollen wöbras siin linnas ja
wast